

עמוס יקירי.

הזמן עבר וכי שכתי לזכ בברכה המזרחית, אבל הנציגות לא אבודה חשיבותו.

ספר מבוסס על "תפיסת מאון היבשת" ביחסים הבינלאומיים

המערכת הבינ"ל היא כאוטית: מספר השחקנים הוא גדול מאד ומורכב רב של קטגוריות: מדינות הריבוניות, עמים שונים ורכבים בתהליך של התגבשות שולקו בעידן הקולונילי, לא לפי קריטריון דמוגרافي או אנטרופולוגי, אלא לפי היקום שהוכתו ע"י מצב הכוחות של תחילת העידן הקולונילי. עמים שלמים או שבטים גדולים חולקו בין מדינות שונות, ומלחמות השחרור פירוק מדינות שונות, הודו-פקיסטן, צ'כוסלובקיה, יוגוסלביה, ושינויים גלובליים בעידן המלחמה הקרה הרבו באופן בלתי נשלט את מספר השחקנים הפעילים. הנשך המודרני באופן פוליטי, הקל על כל קבוצה בעל זהות היכלה להרוג ולאיים ולהפוך לגורם בעל רמה מקומית אזורית.

האופי הכאוטי של המערכת יוצרת מצביים בלתי ניתנים לחיזוי לא של מקום ולא של זמן: התפרקות של ברה"מ, פתוח של נשק הגערני גם של הודי וגם של פקיסטן, התפרקות של יוגוסלביה, כל אלה אירועים בעלי חשיבות גלובלית, תפסו את כל המערכת בלתי ניתנים כה דרמטיים.

המלחמה היא חלק אינטימי של המערכת: במאה העשרים, נרגעו מה מילון בני אדם במלחמות, אחרי היירושימה וגנאה היו כחמים מלחמות בעלות משמעות גלובלית בניהן מלחמת קוריה, וייננאם, הודי פקיסטן, הודי סין, סין וייננאם, מלחמות המזרח הטייכון, והחלו אין ספור מלחמות אזרחים באפריקה, במזרח הרחוק, שבחלקם המשיכו אל המאה העשרים ואחד. ומספר מלחמות המנהלות היום גם נוע בין החמשים ששים. הנשך המודרני המורכב והיקר הנמצא בידי מדינות רבות הוא קטלני ומשמיד המונחים גם ללא שימוש בנשק לשמדה המונית.

יש קושי מוסרי בהצגת הקשר הרופף בין מאמצי האדם הנאור ושוחר שלום, וכל התנועות שוחרות שלום בעידן המודרני לבן המיצאות של המערכת הבינ"ל. לקבוע אקסימואתית את האימוניות של המלחמה בחיה האדם והומות מחיב להיכנס לדין במוסר והאמתקה של הקביעה הזאת במיעוד בחברה יהודית וodemocrattית. כל אין זה הנושא לדיוונו, וגם איני איש המתאים לפתח אותו. אני מחויב להפיסה מאון הכוחות בעקבות התבוננות רבת שנים על מצבה של המערכת הבינ"ל ובמיוחד על הגיאופוליטי של מדינת ישראל.

המערכת הבינ"ל יכולה לשאור רק לסדר order ולא לצדק justice. הא"מ ומוסדותיה, הבנק העולמי, הקרן הבינ"ל, מוסדות אזרחיים, כל אלה מנסים לモער את האופן הכאוטי של המערכת, קבוע כללים וחוקים בתחומים שונים ורבים, ולאחר מכן לאותו עמים וארגוני לפקד תוך הימנעות מהיכוך שתהליכי הגלובליזציה הגביר את סכנותיו. כל אלה שייכים ליכולת לעשות סדר.

משמעות אין ביכולתם של הארגונים האלה לעשות צדק במובן של שוויון לכל השחקנים במערכת בלי להתחשב בעצמתם או במבנה הקואליציה אליה הם משתיכים; לסין מותר לסתוף את טיבט, לאיים על טיבון. לרוסיה מותר לנחל מליחמת השמדה בczinna, לארה"ב מותר לפולש לעיראק, אבל לכורדים עם שהי עלי אותה טריטוריה אפילו שנים אסור לה ל"יצור מדינה עצמאית או אפילו אוטונומיה חילוקית. לעומתם לפלסטינים מותר, הרי מאחוריהם עומדים בעיקר האינטරסים המובהקים של מיצרי הנפט והגזולים.

קשה לעלות על הדעת שבקונסנסציה של המערכת של היום מדינת ישראל הייתה קמה. רק הוטו של חלק מעוצמת חוסם את הנזק שיכולה לגרום לישראל כל מוסד אחר. מדינות פשיטיות או דיקטורות שחרורות משוחרר יכולות להטיל על ישראל כל שקץ או כל סנקציה הרי יש להם רוב קבוע ומוצק בכל מוסדות הא"מ מלבד מועצת הבטחון.

מאון הכוחות. המושגים מעצמה ומאון הכוחות כבר מופיעים אצל תוקידידס "במלחמות פלופונו". אנחנו מזהים אותם בעולםנו כמדינת בעל עצמה גלובלית או אזורית. הייתה מערכת ברה"מ וארה"ב אחרי מלחמת העולם השנייה, היום ישנה מעצמה וдинוניות אבל המערכת מתפתחת כמולטי פולארית, אירופה, רוסיה, סין, יפן בלבד ארה"ב.

כאשר אירופי תסימ את התהליך של השילוב הפנימי, שבו השקיעו מנהיגיה שנים רבות, ומשאים לאין סוף היא כבר תהיה משוחררת מן התרבות האמריקאי, הרי היא חייבת לאmericה אם גם בניה ששחררו את

בכל ולא מתקרב...". רוני נעה במלילה מבט מר津, שחיפה, כך קיומה, על חוסר האונים שחשנה. מה אפשר ליעץ לאישה כזאת, חסרת פרוטה, חסרת ישות? היא המליצה לה להתחלח חיים משלה, לפתח תחביבים או אולי להתחליל ללמידה, תוך שהיא יודעת שום דבר מכל זה לא יתmesh. מ垦ץ הפרסומות הצלילאות. על המסכים שבבטים נטו חידקים מפני מברשת שניינימ אימוניות ובאולפן לא שרד אפילו אותו מתח מועט שעמד בו לפני שהודבקה לתוכנית תווית של מות קליני. הצלמים לעסוק סנדוויצים שעוזרת ההפקה חילקה מתוך ארגז קרוטון ומהנה הבמה עין בעיתון. היא שאלת התחקירנית אם במהלך הפרסומות הצלטרפו כמה מטלפונים טובים יותר, אבל לפני שזכה לתשובה, שוב נשמעו אותן התוכנית ומנהל האולפן שאג "שקטו". השאלת הבאה הבטיחה טובות: נערה דתיה דואגת לשלוomo של אחיה החומוסקסואל שמתוכנן לצאת מן הארון. באמצע השאלה - הכו נוטק. רוני תרומה כמה אמירות כלויות על מצבם של המוסקסואלים בחברות סגורות, ובעלה לפקס, פרשה של קנות אחים שהתייחסות אליו נשמעה נדושה אפילו באזוניה. היא עברה לקרוא פקס נוסף שעסוק ביריבות בין גיסות והצלחה למשוך עוד שתי דקוט בשיחה על כך שבגיל מסוים המשפחה האמיתית של אדם הם חבריו ולא בהכרח מי שיש לו אליו קרבתם. "ארבע דקוט לסיום", הודיעה האזוניה. בשיחה הבאה התעתק אחד הצלפים בספר ש"החברה שלי מתלוננת שיש לי איבר מין גדול מדי" ולבסוף "האם לדעתי אני צריך לעבור ניתוח כדי להקטין אותו?". גיחוך פשוט בין הצלמים. התחקירנית צעה קדימה מתוך האפלולית ונופפה בזרועותיה בייאוש. "אולי אתה זוקק לניתוח שיגדל את מנת המשכל שלך...". רוני הציעה על רקע אותן טבות. "נפגש שוב מחר", פנתה אל המצלמה, עיטה על פניה הבעה של עניינים כרגע, "ובינתיים, להתראות".

היא קראה מעלה את המיקופון והאזוניה. המפיקהacha לקרהה והסבירה בהתנצלות: "הוא סיידר אותה. בתחקיר הוא אמר בדיקת החיפוץ, שהחברה שלו חוותה שיש לו זין קטן...". רוני ניחמה אותה ב"זיה בסדר" חמים. כמה נזק יכול מתחכם בזוד לגורום בתוכנית שמילא ניזונה מטלפונים סוג' ומפקסים שנוראים כאילו אלדר-לוין השאירה על רצפת האולפן כשבועה? "אם ורק היו לנו כמה שאלות טובות...", המפיקה הוסיפה, "שאלות טובות מבאות אתן עוד שאלות טובות...".

הצלמים נטשו את המצלמות ויצאו, צוחלים, להפסקה. פועל האולפן החליטו בינויים בדיחות כספרקו את התפוארה. רוני יצא אל המסדרון. באולפן הסטודיו התקרבה אל סיומה תוכנית הנעור. מחדדי ההלבשה הגיעה בריצה קבוצת ילדות בחזאיות מניר מבריק, שהמצלמה והפץ עוד מעט למשי אמיתי. "מרגע שאתה מתחילה לרקוד - אף ציז", הזירה אותן עוזרות מפיקה דרוכה. חן לא הקשייבו. "רוני", צוחחה אחת מהן, "זאת רוני הפסיכולוגית, תראו".

היא עשתה את שארית הדרך החוצה בלב כבד. הרחוב קידם אותה במטחים של רוח קרה. בשולי המדרכח חיכתה לה המוניות הקבועה במונו פועל. "בზורה למקום שמננו באט?..." השאלה נשמעה כמו נבואה, אבל עיניו של הנוג במראה העידו שהתכוון רק להסיע אותה הביתה. "כן", היא אישרה. כשהציצו את העיר, הביטה بعد החלון החוצה ושאלת את עצמה מה עלייה לעשות כדי להישאל שאלות מן הסוג שפונה אל מומחיותה, אל נסיוון החיים שלה, אל ההבנה שרכשה. היא ייחלה כל כך לפונים רהוטים, אינטיליגנטים, שמתחכבים בעקבות מן הסוג גם

היא וחברותיה מתלבטות בהן, איך תגروس לכך שכאלת יתקשרו לטלוויזיה...? כשבعروו ליד הבית, הוא הודיע: "גם מחר אני לוקח אותך ארבעים וחמש". ורוני תהתה כמה זמן הסידור הזה עוד יתקיים. הרוח הנחיתה טיפולות גשם ראשונות על ראשה. היא העיפה מבט אל חלון המטבח. הכביסה שתلتה בבורק עד התנופה שם, נטשה. גם אם תסתער על המדרגות בריצה, עד שתגיעו תהיה בזודאי ספוגת מים. אף אחד לא טרח, חליל, להוריד אותה, חשבה, כפי שעופר ושירוי בזודאי גם לא שטפו את הכלים, לא קיפלו את הכביסה שעל הספה בסלון ולא העלו בדעתם לצאת לקניות. מבטה נdz אל הבניין הסמוך. בפנטהאוז שבcombe השמיינית דלקו אורות הגד עוד מליל Ames והוא ציינה לעצמה להתקשר לאפי ולהזכיר לה לבנות אותם.

כשנקנסה אל חדר המדרגות, הלם בה ניחוח של מרק עוף, אבל עד שטיפה להקומה החמישית הוא נמוג והתחלף בריח הדחוט של סמטרוטים רטובים שהמנקה תלטה על המערה. צרור המפתחות של שירי נשכח במנעל והדלת היתה פתוחה למצחנה. רוני הדרפה אותה ובעלה אל עולם אחר, שבו הכל נמצא במקום הלא-כאן: בגין העבדה של עופר בסלון; מי הרצחאה שלו מילאו את האמבטייה; הילקוט של שירי במטבח ועתו הבוקר מעיך על הרצפה בשורותים, שדלתם נשarra פתוחה. שירי ישבה על הספה לצידה של קרן, חברותה. הן טרפו פיצה מתוך מגש קרטון והתנוועו ל千古 המוסיקה שבקעה מן המקלט. רוני הרימה את המגש מעל השולחן הסלוני והניחה תחתינו את העton שאספה בשורותים. מאוחר מדי. אי חדש של שומן כבר נספג בעץ, משלים את מפת הכתמים שייצגה היסטורייה של תזונה לטלוויזיונית של שירי וחברותיה.

"אם אמרה שתתකשרי", אמרה קרן, "היא רוצה שאני אישן אצלכם".
רוני הנהנה. "שוב שכחט את האורות בגג".
"לא שכחנו. אמא שונאת את האפור של החורף".

רוני המשיכה אל חדר השינה. עופר, עטוף בחולוק רחצה, שאל ברגש, במבטא רוסי מודגש, את דמוינו שבמראת ארון הבגדים: "האם את אוהבת אותי? האם את **באמת** אוהבת אותי?". היא נקשה על המשקוף. עופר עצר והיתה את דלת הארון, לצד את דמותה במראה. שפטו נמתחו בחיקך מאושר שהפעים אותה. שלוש שנים של היכרות לא הצלחו לבטל בה את ההשתאות לנוכחות השמוכה שהתעוררה בו בכל פעם שהתראו. "אייזו דמות אתה משחק?"

"**ברגיל, מאהבת**"

"**באיזה מזויה?**"

"**יקח את לבבי,** וריאציה ישראלית על דון זיאן שראש החוג כתוב ומנסה למכור לך אמרוי" הוא פרש את זרועותיו לקראותה. היא רמסה כמה עיתונים ואת חולצות השינה שלهما שהיו מוטלות על הריצפה, והתרפקה עליו, תוחבת את ידיה מתחת לחולוק וממששת את שרירי היישן. הוא חיכך את אחורי ראשה, במקומות שנייהם אהבו, ולחש על אוזנה: "חתוכתי סלט ענק".

"**אין לי תיאנון**"

היא יכלה לראות בעיניו שצפה בתוכניתה וגם את מה שחשב עליה. "אמך השαιירה הودעה. אמרה שהיה יופי".

"היא אמרה אותו דבר כshedkelmatyi Shir בקייטנה בכיתה ג' ומרוב התרגשות יצא לי פיפי".

"**תחזורי לה צלצל**"

"לא, אני רוצה שקט. אני לא במצב לדבר עם אף אחד".

בעיניו היה זיק של הבינה והיא פרשה זאת אותן שלראשונה, אפילו הוא היה מוכן להודות שהמצב חמוץ. היא חשה הקלה. הפעם לפחות לא ת策רך להתווכח כדי לזכות באחדה. "אני לא מאמין **шибידשו** אתי את החוצה בחודש הבא".

הוא שתק.

"יאתנה יודע מה הכى כואב לי? - כל כך קיומייני שסוף סוף נהיה קצר פחות לחוצים עם כספ'. אפילו חשבתי שביחד עם ההכנסה מן הדירה של אמא שלך יהיה לנו מספיק כדי שתוכל ללמידה ברכיניות וגם להתפנות לכתיבת מקום לעובד כל כך קשה, להרעל את עצמן בצבעים ובאבא ולהגיע לשוערים עם גב כואב ואצבעות מלולכלכות..."

עופר איגרף את כפות ידיו, אולי להסתיר את האצבעות שמוסרים קירצוף לא הצליח להסיר מהן את עקבות הצבע ואת כתויות הטרפנטין. היא נטלה אחת מהן ונשקה לקצת ציפורני הפצעות.

"**יאת באמת חושבת שהייתני נונן לך לפרק אוטי?**" הוא שאל בקול קשה.

"**יאילו זה היה הפוך?** אילו אני הייתי הולכת ללמידה ואתה הייתה עובד?"

"**זה דבר אחר.**"

"**למה?**"

"**יאני לא יכול להסביר. זה פשוט אחרת.**"

היא התיעשה על המיטה וחלצה את נעליה. "בגלל שאני אשה ואתה גבר?"

בקולו חלה עוד התקשות: "בגלל אני זה אני, ואני לא הייתי מסוגל לחירות על חשבונך". היא ידעה שם מונזדים על טיפסו של ויכוח שישaab את כל הארגיות הרעות שהביאו מני החוץ. "טוב, לא נתחול לריב עכשו על מה שלא קרה".

"**זה עוד יכול לקרות. לא הייתה מספיד את התוכנית שלך.**"

"**יאת יודע משחו שאני לא יודעת?**"

"לא. אבל אסור להתニアש. העורך יכול עוד לא המרייא, למה שהתוכנית שלך תMRIAI? רק שהחשים עברו. זה לא נחשב זמן. בתיאטרון הי'O אומרים שאתה עד צריכה לפצח את התפקיד".

"**אנחנו לא בתיאטרון ואני לא שחקנית,**" היא אמרה בעצבנות, "זו טלוויזיה והכללים שם אחרים".

"**בכל אדם שמופיע בפני אנשים יש שחוקן.**"

"**ימה גורם לך להיות כל כך בטוחה בהכללות האלה, שאתה מנפק?**"

"**עיסיון,**" הוא השיב בשלווה, פשט את החלוק ורכן אל מגירה בארון לשЛОות תחתונים. הגוף הגדל, המזק והנדיב, שכל כך אהבה להתרפק עליו, עורר בה עכשו רתיעה. א ניצץ השיער על הבطن הזקירו לה פרווה של כלבלב מקרית, הישbn הזרע היה בעיניה פאטטי והאיבר שידע לגודל לממדים מפוארים נראה כאילו התכווץ בכביסה. "אוז לידייעתך", הרצתה אל גבו, "הבעיה היא לא בפיצוח התפקיד או בעיצובה הדומות או בכל בטווי פלצini אחר שאתה והחברים שלך בחוג לתיאטרון אוהבים לזרוק לאוויר...". הוא השתחל אל תוך תחתוניו בשווין נפש שהרטיח אותה. קולה התטרום: "הבעיה היא איך נגורום לך שנקבל כמה שאלות עיסיות שיגרמו לאנשים לשים לב לתוכנית ולהפנות אליה עוד שאלות כאלה, ואחריהם יתעוררו עוד אנשים לשאל שאלות טובות..."

"**ששש...>,** הוא אמר בקול רך להפתיע.

הכעס שנשאה בתוכה תפח לממדים שלא יכול להכיל. "אל תעשה לי שSSH...," היא התפרצה. הוא רמז לה בתנועת ידי הביט לאחור. שירע עמדה שם, הטלפון בידה. מאחריה הציג ראשה של

קרן. "לנו את אומרת לשם א.ט.ו.י בשקט, ואת בעצמך צורחות ככה שלא שומעים שום דבר".
היא הושיטה את המכשיר לאימה: "יש לך شيئا".

רוני נטלה את השופרת באין חשק. עוד לפני שהצמידה אותה אל אוזנה, שמעה את קולה של
כפי: "את עסוקה...".

"אניatakshar aliyik achor c'd".
"אני יוצא", צפי אמרה בnimma המסתורית הרגילה, "از בעשר הדקות הקרובות או מחר
בבוקר".

"בעשר הדקות הקרובות"

"אמורתי לך מה יכולת לישון אצלכם".

"טוב", רוני אמרה ברוגז והטילה את השופרת על המיטה. ידו של עופר שוב נחה על עורפה.
"שש... תרגעי".

בעיניה עלו דמויות. "אני רוצה שתעזוז לי להתמודד עם המיציאות מבלתי שתכחיש אותה".

"אני לא מכחיש. אני באמת חושב שמדובר מדי לוותר". הוא היסס רגע ואז חוסיף: "להחליט
שנכשלה ואת לא ממשיכה - זה אולי טוב בשבילנו אבל אז לא תהיה החלה הנכונה בשבילך".

"טוב בשבילנו?" היא הביטה בו נדחתת, "למה אתה מתכוון?".
הוא גרד את ראשו במובסה: "עד שהחלה בטלוויזיה היינו שניינו בעירק באותה נקודה: בני
שלוחים ומשהו, את עם הצרות שלך ואני עם שלי. את מתפרנסת מכמה פצעיניטים ואני - מקצת
SHIPOTIM BD'IROT. אני חלמתי להיות שחkon ואולי גם מחזאי ואת חלמת להצליח במקצוע שלך.
עכשו תנסי לחשב איך אני מרגיש כשאת הופכת מפורשת ומצליחה ואני תקווע..."

"למה אתה הופך את זה למלודרומה? - אני לא כל כך מצליחה ואתה לא תקווע"
זו לא מלודרומה. זו המציאות. אפילו עכשו, כשהתוכנית שלך עוד לא ממריאה, בכל פעם
שאנו יוצאים מן הבית אנשים מזוהים אותך, ניגשים לדבר אותך, מערכיכים אותך, ואני מרגיש
מיותר, לא חשוב...".

רוני התבוננה בו בלב נחמן.

"...זה כמובן לא פיריע לי לעשות הכל כדי שתצליחי".

היא הייתה זקופה לשניה נספת כדי לעכל את מה שאמר, ואז הסתירה עליו בחיבור: "עכשו
אתה מבין למה אני מתה לך?!"
שירי שוב עמדה בפתח. "לאروم ערב אכלנו גאנק פוד. אפשר עכשו לקבל משהו מזין? מילק
שייק למשל, עם הרבה חלב..."

עופר, ייחף ועירום מן הגינס ומעלה, משך אותה משם. "אמא שלך עייפה. אני אכין לך...".

"תלבש משהו", רוני קראה אחורי, "אתה תצטנקן".
האהחההבה מחמם ממות...". הוא שר כל הדרך אל המטבח. רוני השתרעה על המיטה וחיבגה
אל צפי. "ההה", היא אמרה כששמעה את קולה.

"הכל בסדר אצלכם!"

"בסק' הכל כן. חזרתי מן התוכנית למגרי מבואות ומעט רבנו".

"עד כדי כך היה רע?", צפי שאלה.

רוני דימתה לשם בcola צליל של סיפוק, אבל החלטה להתעלם. יותר מדי פעמים גרמה לה
רגשות היתר שלא ליחס לאחרים כוונות ומניעים שלא בהכרח התקיימו, ובכלל - היא נמצאת
בטלוויזיה רק בזכות צפי, שטפונה אליה בוקר אחד בהילה, וסיפרה על חברה שלה, מפיקה
טריה בערוץ החדש, שמחפשות בדחיפות פסיכולוגיות 'חכמה כמו תמר אלדר לוין, אבל נראה טוב
יותר'. "היה רע. שאלות בנאליות, פקסים מטופטמים, הכי רע שיכל להיות".

"הכי רע יהיה כשהתראיני אצלך", צפי צחקקה.

"אצלך אני לא אתריין אף פעם, מכשפה".

"איתיך אני אהיה עדינה", צפי אמרה בקול מתוק שכבר הפיל בפח שירות מרויאינים. ברקע
שמע צליל של סגירת רוכסן. "זהו, אני צריכה לך".

"מי זה הפעם?"

"בן חמישים, רזה, רגייש ומשכיע בהיינט. פגשתי באינטראנט".

"חשבתי שעם כללה קובעים בדרך כלל בביטחון קפה ובודקים ממתק...".
צפי נאנחה, "כלכך נמאס לי מן הפrozידורות האלה. חוץ מזה, את יודעת שאין לא מתבישת
לקיים וללכת אחרי חמיש דקות".
"וועמי?", רוני שאלה בהיסוס.

"ברגיל, עסקוק עם הנשים שלו, מסתובב איתן במועדונים, לוקח אותן לויקאנד בטבריה, לסקי
באלאפים... אtamol הוא אמר שמצווד אני יכולה להשאיר את הילדה אצלו ולעוף מן הבית".

"את יכולה לקחת את הילדה ולעוף מן הבית".
"ויאיפה אני אגור? הדירה שייכת לו. הוא בנה אותה. ומה אניacha? מון האלף חמש מאות
האומללים שהעתון משלם לי עבור ראיון פעם בשבועיים?"

"הוא יהיה חייב לשלם מזונות, לחתך דמי שכירות".

"את מקבלת מזונות מדניאל?!"

"דניאל הוא פנטזיוור מסכן שמסתתר בחוץ'ל מפני נושים, לא קבלן עשיר שנושא במרצדס ובונה בכל חורו". תאמין לי, זה שדניאל ברוח מן הארץ - זה המזל שלו. זה ועופר, בקולה נמסכה נימה של געגוע, "אם רק הייתי מוצאת עופר כזה שיזכיה אותי מכאן".

רוני חשה דחף להזכיר לה שעופר לא היה זה שהזכיה אותה מחיי נישואיה, והוא בקושי מסוגל להזכיר את עצמו מן המצב בו הוא נמצא, במקומות זה אמרה: "פשות, עוד לא מספיק רע לך. כשהיותם הגיעו, לא תחשבי מהה תחוו. תקומי ותלכי".

צפי פלטה "כן" סטמי שרוני פרשה כאות לכך שהתעניינה מן השיחה. "ב berhasilה עם הרוזה הרגשיש", היא איחלה וקמה מן המיטה בדרך אל המטבח. כשהניחה את השופרת עיריסטה שבמסדרון שמעה את עופר והבנות משוחחים בקולות מונמכים והשתהנה וגע ליד הדלת.

שירי לחשה: "אבל אנחנו עושים דבר רע..."

"נכון זהה לא כל כך בסדר", עופר אמר בקולו המרגיע, "אבל גם לא ממש רע".

"לא תספר לאף אחד?" קרן שאלת בדאגה.

"אני לא אספר", הוא ה策היר.

"אבל אם אמרה שאתנס מספרים זה זה הכל", שירי הקשתה.

"זה לא נחשב. וזה רק סוד קטן שלך".

רוני נכנסה למטבח. "על מה אתם מדברים?!"
עופר ענה מיד: "סתם, התלבטוויות של מתבגרים". על פניו עלה חיוך ורוני נזכרה בטريق של שחוקנים שפעם לימד אותה: אסור לשקר בפנים Kapoorot. שחוקנים צרייכים לחיין או לבכות.

שקרים הפחידו אותה, היא סירה לו כבר בפעם הראשונה שיצאו יחד, ליד ספליה התה וקקאו ב"אפרופו". גם הוא לא אהב במיוחד שקרים, אבל לא סלד ממהם כמוות. במקומות בהם גדל, הם הקלו על החיים ולפעמים אפילו אפשרו אותם. "את רוצה לספר לי", חקר אותה, "שלא תגידי לחברה שהיא נראית נפלא, כדי שתORGISH יותר טוב?"

"נכון", היא אמרה בפשטות.

"ולא תכחשי שעשית משהו, אם יתברר לך שאתה עומדת להענש?!"

"לא."

"וואר פעם לא אמרת לנו גבר שלא תוכל להגיע לפגישה ממשום שאתה צריכה, ננית, ללמידה, כמשמעותה הייתה סתם לא מצא חן בעניין?!"

היא הנעה בראשה לשיליה.

הוא הביט בה בפלייה: "למה?"

"כii אני שונאת שקרים. הם מאויימים עלי. יש בי כזה צורך להבין את החיים שסבירי, עד שבכל מי שmarskar לי אני רואה אויב שוגול ממני חתיכת מציאות".

ועכשיו, הוא עמד באחד הרחובות שיורדים מאלבני לים והיסס בפעם האחרונה, חזר ואומר לעצמו שהוא אינו גוזל מרוני פיסה של מציאות, אלא מנסה ליצור מציאות חדשה, טוביה יותר. בקומת הקרקע של הבניין שמאחורי נמצאה הדירה שקיבל על עצמו לשפט, חמישה חדרי מסדר ישנים שהיה עליו להפוך לשולש דירות חדר. טורגים אוכלי מלך, מערכת חשמל רועעה, צבע מתקלף, חוטי טלפון משתרבבים על הקירות, מרצפות מתנדדות וכמה רהיטים שבורים לצריך לשלק. לפחות וחודשים של עבודה מואמצת, מן הבוקר ועד הערב, הוא והפועל הסיני. אל השערום בחוגו הוא כבר לא נגייע, וזה עוד סיבה שהוא מוכחה להצעתו בתפקיד שקיבל. לא בכל יום מתגלגל לידי שחן מתחילה תפקיד ראשי במחוזה שיוציא לאוניברסיטה וכל המי וממי בעולם התאטרוון יבואו לצפות בו.

הוא לא שלחה את עצמו שזכה בתפקיד בשל כישוריו כשחקן, אלא ייחס זאת לעובדה שהיא מבוגר משאר הסטודנטים והתאים לתואר דמותו של דון יואן מרחוק שיניינקין כיגבר בן למעלה משולשים, נאה ובעל קומה גבוהה אבל לא גבוהה מדי, ואולי גם לכך שהקרים נסיוו חיים ונוכחות. אבל איך אפשר להפוך לדון זיאן אחריו יום עבודה כשל גוף רצוץ? אכן אפשר להזיר על הבמה כשהוא נדון לחיות עם פועל סיני מטופטם, ספקים של חומרני בניין ובעלי דירות וכחניים?

בקצה הרחוב הופיע הסיני, גורר מזון ישן ואוכל כתמים. עופר חיכה עד שיתקרב ואז הודיע לו: "אתה לא יושן כאן, שנ-טאאי."

"למה?"

"כii אני נותן לך כסף להוסטל".

הסיני יצא בו בחשד. השינה בדירות שיפצו הוותה חלק מתנאי העבודה שלו, כמו הזכות לנכס לעצמו חפצים שמצויה בהן, השימוש בפטיליות הגאנז שעופר נתן לו, או הבגדים שרוני אספה למעןו בין חבריהם. "לא לוֹצָה". הסיני העיף מבט לאחרו, אל החדרים שמעבר לסורגים, "הלהבה שקל".

"אל תdag. אני לא אודיד לך את זה מן המשכורת". עופר רכן וגרר את המזון אל מיכל אשפה שניצב בשולי המדרוכה. "ייאללה", אמר, "גיניס את הכלים". הוא פתח את הדלת האחורי בתא הנוסעים של הטנדר והניח לשן-טאוי לשאות את הפטיש המכני הכבב, שהיה עטוף בסודר ישן של רוני. אחר כך אסף את הכלים הקלים יותר והלך בעקבותיו. שרוויל הטעודר התזדקפו על גבו של הסיני כמו שתי צמות צבעוניות והעירו בעופר זכרונו של ערבות חורפי באולם ההתעלות של בית הספר בו למדה שיר. הוא היה המדריך לדראמה שהבנתה אהבו בסטר והבנות הערכו. רוני הייתה אמה של התלמיד החדש והسمועות אמרו שהוא עתה נפרד מבעלה. היא עמדה סמוך לבמה, עטופה בסודר ההוא, צופה במחזה שעופר כתב וביים. אישת קטנות קומה, צנומה. שיר ערמוני, פנים נאים. לא אשה מן הסוג הסקסי שمدליק אותו, אבל שופעת איזו עצמה, שגורמת אפילו לסודר ישן שהיא כבר לא לובשת להעיר בו גל של געוגעים אלה.

הסיני עבר بعد הפתוח, הצדוד שלא להטיח את הפטיש במקורה, ועצר. "אייפה?!" שאל. עופר היסס. בדרך כלל, העדיף לרכו את הכלים בחדר המגוון והנסתר ביוטר בדירה, שלא ייגנוו. הפעם, המצב היה שונה. החדר המוגן ישם אוטו. הוא הוליך את שנ-טאוי לאורך הפרוזדור ופתח את דלת בית השימוש. "כאן", אמר. "תשים כאן".

שנ-טאוי היסס.

"אם תצטרך, תשתין בחצר", עופר פסק.

הסיני התysiיב על עקביו והדליך סייגריה עם ריח של קש, עופר התרחק ושותט בדירה. הריח שעמד בה לא היה טוב יותר: דחיסות של חללים סגורים, מעורבת בעיפוש שהשאירו אחריהם דורות של דיירים. עופר בעט בקומותיים ישן שנח על רצפת המטבח. צמד תניקנים נמלט מתחתיו אל תוך הארון. הוא חיבב את העבודה הזה, ליליך דירות רוחניות מגורי בניינים. היו בה חרות, עצמאות ותחרות יצירה. אבל כמעט שלא היה يوم שבו לא שאל את עצמו איך קרה שהילד הכי

מושר בבית הספר, ששיחק את יוסף טרומפלדור בכיתה ד', את פיטרן בתאטרון ילדיים, ואת שפי השפן בטלויזיה - לא הצליח להשתלב בשום תאטרון בארץ ומעביר את חייו כקבוץ שיפוצים שנשחב כבר ארבע שנים בחוג לתיאטרון ולפעמים מבדר את הבית של אשתו בחיקויים כדי שתסכים לлечת לשון.

האם הדברים עומדים להשתנות? המשימה שלקח על עצמו דורות ממו לא רק כיוראים של שחון אלא גם יכולות של מוחזאי ובמאי. הוא עבר בין החדרים, היסס בין שניים שהיה להם דלת וחולון שלמים, ולבסוף בחר את זה שגרם לו לתחושה טוביה יותר. אחר כך הורה לשן-טאי - פועל הבמה הפרטני שלו - לשטוף את הרצפה היבט ולנקות במטאטא את הקירות והתקרה ושלח אותו אל החוטל בפינת הירקון וטרומפלדור.

הוא נעל פעמיים את דלת הכניסה לדירה ושב אל החדר שהייתה מעתה שלו. כאן יקרו הדברים, פה תהיה הבמה הפרטנית שלו, המקום שבו התאטרון יגע בחיים. הוא ידע שהייתה עליו לאalter, להתרומות אל מעל למילימetric. המחזזה שלו לא משאיר מקום לשגיאות. לרגע הטעורר בו חש. אבל אז עודד את עצמו במחשבה על כל האתגרים עמס התמודד בשנים האחרונות: נזודים על פניו שלוש ישות, עבודה בכל מסורת: כריתת עצים בסיריה לאוון, סבלות בניו יורק, אבטחת צנור נפט באלאסקה, מילצור זומרה בקפה תל אביב ולבסוף גם ארגון חוגי דראמה לתלמידים שככל אחד מהם היה בעניינו ריצ'רד גיר או גויליה וברטס. הוא שב אל מכוניותו ופרק מעל הגג מיטה, שולחן ושני כסאות - כולם מתפרקים. שתי בנות עמדו בתחנת אוטובוס והבטו בו. הוא חייך. הן יכלו להיות הקhal. הוא יוכל גם להיות שחקניות מישנה במחזה שלו, שתים מトー רבים ממשוטטים בעולם ואיפלו עוד לא יודעים שלוחקו.

הוא גיר את הרהיטים אל החדר, ביחיד עם תיק נסיעות שחזור שמננו הוציא כמה נורות, סדין מקופל, שמיכה, וכמה אביזרים של בית: תنوור חיכומים, טלפון, מנורת שולחן. אחר כך עלה על השולחן והבריג נורה בברשת הזכירה המאובקת. אור צהוב החליף את אפרורית בין הערביים. הוא רכן אל חוט החשמל הקרוב, חשף את סיבי הנחות וחבר אליהם את התנוור. חום אדום, נעים, מילא את החדר. הוא משך חוט ארוך לאורך החדר והשליך אותו אל מעבר החלון. אחר כך יצא וגורר את החוט על פניו החצר האחורי. כשהשב, היה מספר טלפון רשום בעט על גב ידו. הוא התעכבר ליד מכוניותו והוציא ממנה תיק נסף. כשנכנס לחדר, כבר שרד בו חום כבד. הוא ניתק את התנוור ואז שלף מן התיק סיגריות, בקבוק וויסקי, שקיות של חטיפים וצורר דפים שעל הראשון שבהם התנוססה הכתובת: "קח את לבבי".

המחשבה על העתיד להתרחש נשכה בו התרגשות. רקוטיו הלמו בכабב וביפוי היה טעם מתכתי. הוא השתרע על המזרן ועצם את עיניו, מנשה להתרכו. אחרי כמה דקות נתקף בקור והתקטה בשמייכה. עינייו היו עצומות והוא הזה את מה שיעשה. מדי פעם פכח את שמרותיו והציג בשעונו. כשהגיעה השעה, משך אליו את הטלפון וחיגג. בעבר השני לא השיבו. הציללים נמסכו עוד ועוד אך הוא לא התכוון לוותר. לבסוף, ענתה לו אשה. הוא החליף אותה כמה מילים ומסר את המספר שהיא רשום על גב ידו. היא הורתה לו לסגור ולהפסיק.

הוא קם, הגיף את התריסים, כיבת האור, מזג מן הויסקי וישב להמתין.

היא חשה כאילו אוור חזק נדלק. לא זרורי האולפן, לא הנורות האדומות שצצות וכבות בראשיהן של המצלמות, אלא מין אוור פנימי מחסם שמילא את כולה כשמעה את הקול הצרוד, המיסיר: "רווני?".

עדין היה בה החש הקבוע להיגר אל תוך מלוכות או לאיזו מותיחה של אחד המתחכמים הקבועים. היא השיבה ב"כן" סתמי לקרה מה שעלה היה להתרברר בעוד לא ממש מעניינת של גבר שאשתו מסרבת לנטות מין בשלישיה או אב שבנו דורש ממנו עוד דמי כס.

"אני מבקש שתקשיב לי"

"אני מקשיבת לכל מי שפונה אליו",

"ואל תפיסקי את השיחה באמצע..."

"אני מציעה שנזכיר בהקדמות ונויבור לשאלתך".

"בצדך". לרגע נדמה שהוא משתף פעולה, אבל מיד חזר להוביל: "מה שאתה עומד להגיד לך לא מצא חן בעיניך ובטע לא בעיני כל מני עיתונאיות וארגוני נשים, אבל תאמינו לי שאני מתכוון ברכילות לכל מילה".

"אחרי שנשמע מה יש לך לומר, אני אחלית אם להאמין".

"קוראים לי יוני. זה כמובן לא השם האמיתי שלי", הוא השתק, אולי מהתרגשת ואולי כדי להגביר את המתח, "... ואני הולך להרוג את אשתי, זאת אומרת, האישה שלי לשעבר".

"למה אתה מספר את זה לי?".

"כি את בנאים אמיתי ואת תבוני שאין לי ברירה אחרת".

"חבל על המאמץ. אני אף פעם לא אצדיק רצח. חוץ מזה, מניין לי שאתה לא סתום איש משועם שרצואה לעשות רושם ולזכות בזמנן שידור?".

"תני לי שלוש דקotas להסביר ותראי שאני לא מסתלבט עלייך. אני רציני".

"אם אתה רציני, אני בוודאי לא הכתובות. לך למשטרה או לבית החולים פסיכיאטרי, שיעצרו אותך לפני שתהרטס עצמן את החיים..."

"החיים שלי כבר הרוסים".

רוני חשה שהיא מאינה לו. "יש לך ילדים?".

"בטח יש לי. זאת אומרת היי, לפני שהנבלת גנבה אותם. היום אין לי כלום, היא לקחה את הכל, הבית, הילדים האוטו, ועכשיו גם פיטרו אותי ואין לי מאיפה לשלם מזונות. איך אני אביה אלףים מאותיים שקל, ועוד בשבייל ילדים שבוקשי נותנים לי לפגוש? מה נשאר לי לעשות? - רק להרוג אותה ולגמר עם הסיום הזה".

הדברים נשמעו אמיתיים וגם הזויים. למה לאדם לחודע על פשע שהוא עומד לבצע? היא החיליטה לראות בכך קריאה לעוזרה. "אם אתה באמת רציני, אני מציעה שתבוא לאכאן ונשוחח".

"אמרתי לך, אני לא מטלפן בשבייל שתערizi לך, רק בשבייל להודיע את מה שאני הולך לעשות, והעולם ידע איך נשים יכולות לקרקס לגבורים את החיים בעוזרת בית משפט".

"כדיischntaki מגע", הצעה העורכת באזניה, "אנחנו יכולים להסתובך".

אבל רוני קלטה בו חוסר אונים, נואשות וכאב אמיתי, מן הסוג שעוד לא נשמע בתוכנית שלה. "דבר", אמרה בקול שקט.

"אז ככה: המשפחה של היהת בשבייל הכל. עבדתי כמו חמור לפרנס אותם ואשתי לא עבדה בכלל, רק הסתובבה בבית, ולפעמים יצאה עם חברות לבתי קפה. يوم אחד היא באeli ואמרה שהציגו לה עבודה אצל עורך דין. לא הסכמתי. מה פתאום שאשתי תעבוד? ומה, אני לא מביא מספיק כספי אבל היא נדנה ונדנה ובסוף אמרתני כן. היא עבדה אחרי הצהרים, ואמא שלא באeli לו לשמור על הילדים. בהתחלה היהת חזרת בשבע, שבע וחצי, אבל אחרי כמה שבועות, היא התחללה לבוא קצת מאוחר ואחר כך עוד יותר מאוחר ועוד, ולוי היא אמרה שיש לה חוות להדפס ויש ישיבות שהיא צריכה לכטוב פרוטוקול. אבל מה? חברים שלי מתחללים לראות אותה עם העורך דין הזה, החרמן, פעם במסעדת, ופעם הוליכים על יד הים ופעם אחת גם באופרה. אני שואל אותה מה זה, והיא עושה לי: למי אתהאמין יותר? - לחברים הסכסכנים שלך או לי? - ונשבעת שבאותו זמן שראו אותה היהת בכלל במשרד או הלכה לחברה אחרי העבודה. ואני יושב בבית עם אמא שלה המכשפה, שמטפלת בילדים, ושוטק וボולע בשבייל שאולי אולי הגijk יצא לה מנ הראשה והיא תחזור להיות כמו קודם".

ואז היא באeli ואומרת: "אני החלטתי שאני צריכה את החופש שלי". מה יש, אמרתני לה, אין לך חופש? מישחו מוגבל אותך? אמא שלך מטפלת בילדים ואני מביא כסף. יש לך בית יפה, אותו, בגדים - מה חסר לך? אז היא אומרת: "אני צריכה את החופש הפנימי שלי". בקיצור, לא עוזר כל מה שאמרתני. היא הלכה ולקחה אותה הכל. החבר שלה, העורך דין, יודע את כל הטריקים וגם יש לו המון כסף. הוא קנה אותה ואת הילדים וגם את השופט. הם עיקלו לי את המשכורת ואחריו שיפטרו אותן גם את האוטו. כלום הם לא השאירו לי. כלום, ופעם התרגזתי וזרקתי איזה בוסט קטינה על הקיר ומאז מרשים לי לראות את הילדים רק אצל עובדת סוציאלית. אז מה נשאר

לי רק נקמה, ובכלל לא אכפת לי לשבת בבית סוהר כל החיים. על יד החיים שיש לי עכשו - זה יהיה פיקניק".

"סיימי את השיחה", התהננה העורכת.

"אתה הולך לעשות את שנות חייך", רוני אמרה, "אף איש לא שווה שתהROS את החיים שלך בכלל".

"למה את לא תופסת שהחיים שלי מミלא לא שווים שום דבר?", הוא עזק, והזעם שלו נשאר תלוי באוויר.

"אני מבינה מה אתה מרגיש עכשו", רוני אמרה בקול רך, "אני אפילו יכולה להבין את הטעש שלך..."

"ידעת שtabini... ", הוא אמר בnimah שביטה אסירות תודה וגם גelog.

"...אבל אני גם יודעת שכשתאוושת תשתכל על הכל אחרת".

הוא נסוג אל עוד אחד מן הגיחוכים המריריים שלו: "עכשו את מדברת כמו כל הפסיכולוגים. בכל מקרה, תודה שנתת לי בדבר. בעוד כמה ימים תקראו את הסיפור בעיתונים".

צלי חיוג נוקב מילא את האולפן. "לא ונאר זמן לכלום", קונגה האוזנית, "תגידidi כמה מילות סייקום ונסיים". ברקע כבר נשמעו אותן התוכניות, רוני היירה מבט למצלמה. "זו הייתה שיחה לא קלה, ואני מקווה שהיא לא תסתהים בכך שיווני, או איך שקוראים לו, יבצע את המשעה הרשמי שהוא מאמין לבצע ויגרום לכך הרבה סבל לכל כך הרבה אנשים. אני בטוחה שניתנו לעזור לו וקוראת לכל מי שמדוברה אותו או מכיר אותו - שינסה להשפיע עליו להתקשר אלינו שוב. ועוד מילה, לאשתיו לשעבר: שקל מחדש את עמדותיך. גם אם את חושבת שאין ממש בתמונה שיווני ציר - יתכן שקצת גמישות, קצת הבנה מצידך - יאפשרו לו לחזור מנו מקום שבו הוא נמצא. חוץ מזה, שימרי על עצמן, אולי אפילו תעצבי את העיר לכמה ימים, עד שיאutor... ". היא הרשתה לעצמה להרפות מעט את קולה וסימנה בחיזוק קל: "ונטראה מחר". לרגע עוד הבהיר במונייטור פניה, מתוחים על רקע המוסיקה הקצבית, ומידי הוזלכו האורות באולפן. היא התנטקה מן המיקרופון והאוזנית, ודרכה אל מושדי ההפקה. "יש לך את הטלפון שלו?!" שאלת את התחקירנית.

"את מתכוונת לזו שרוצה להרוג את אשתו?"

"כן".

"אנחנו לוקחים מכלום טלפונים", היא רשמה כמה ספרות על פתק.

"אייפה יש חדר ריק וasket?!"

"חדר היישובות", היא הצבעה על אחת הדלתות.

היא נכנסה אל חדר מהודר, מרופד בשטיח י록. כסאות עור ניצבו מסביב לשולחן ענק, גבთיהם הנגבתיים מופנים אליה בציהנה מותנרט. בפינה, על שולחן נמוד, היה מונח מכשיר טלפון. היא כרעה על השטיח וחיכגה. עדין לא היה לה ברור מה תאמר לאיש אם תצליח לאטר אותו, אבל זכרו הכאב ששידר גרים לה לתחשוה מעיקה חייבת ליצור אותו מגע. היא ניתקה וחיכגה שוב. הפעם חיכתה עשרים צלולים יותר - לא כלום, גם לא משיבון.

היא קמה מן השטיח ועמדה ליד החלון, משקיפה אל חצר פנימית שבה הטעינה קבועה של עובדי אולפן ארוגי ציוד על משאית גдолה. רוני חיכתה עד שסיממו והמשאית יצאה בדרך, ואז ניסתה שוב. אין תשובה. היא הינה את השופורת על כנה ושבה אל חזזה של התחקירנית. השולחן היה עתה מכוסה בדףים. "שלושים ושניים פקסים עד עכשו", התחקירנית הכריזה. מכשיר הפקס שמאחוריה השמע צפוף. "הנה בא עוד אחד, וזה חוץ מנו המרכזית שמופוצצת מшибות".

"מה הם אומרים?!"

"חילק מתלבבים מזה שנותן לו לדבר והסכמת אותו שנשים גרושות עוברות לפחות פעמיים את הגבול. חלק חושבים שהיא צריכה לחזור אותו".

רוני היציצה בדף שנפלט אליו מן הפקס. "רוני, כל הכבוד", היה כתוב שם, "סוף סוף שומעים גם את הגברים שהפמיניות תמיד משתיקות". היא פנתה לערימה שעל השולחן. שני הדפים העליונים היו גם כן בעדיה. הבא כבר היה נבז: "אשה מוטמטמת, מי בכלל נתן לך לדבר בטלוויזיה? תלכי תחרגgi את עצך למקום לעודד ורוצחים ולהגיד לנשים להסתתר". עוזרת הפקה נכנסת והינה על השולחן צורר חדש של דפים. "הורדתי לך הודעות מון הטלמר", הכריזה. רוני היציצה בראשונה שבחן: "חשבתי שהתוכנית של רוני מיועדת לעזר לאנשים, לא ליאש אותם. אצלנו בבית לא יצפו בה יותר".

הטלפון צלצל. עוזרת הפקה הריםה את הפעורת. "המוניית שלך מחייבת למיטה". רוני דחסה את הנירת אל תוך מעטפה ויצאה, חושבת על המטלפון ותוהה אם הוא עוזה את דרכו אל ביתה של אשתו או אולי עסק בתכנון. "חביבתך?!" שאל הנהג הקבוע. לא היה מקום להשוויקה להגיע אליו יותר. היא צנחה במושב האחורי והתקשרה. המשיבון ענה לה בקולו שלה. היא ניתקה וחיכגה אל הסולארי של עופר. קול נשי הודיע בnimah רשמית

שהמוני איננו זמין. מה קרה למשיבון שלו? היא הצעיצה בשעון. כמעט שבע. גם כשהוא מתעכבר בעובדה או נמצא בשערו - הוא משאיר את המשיבון פועל.

טלפון שבידה צלצל. "הלו!", אמרה בשמחה.
זה לא היה עופר. "רוני...?"
"כן."

"שמי חנינה סירקין ואני מזכירת האגודה למען החירות הנשית בישראל. את מכירה את האגודה שלנו!..."

"כן. אני מכירה גם אותך", רוני זכרה אשה אفورת שיער עם תסרוקת בנמה מיושנת, שצאה בכל תוכנית טלוויזיה שעוסקת בנשים.

"עשית דבר חמור מאד היום, ואני מתפלאת עלייך כאשה..."
על מה את מדברת? "

"טלפון אליו גבר אלים, בעצם רוצה, ואת נתת לו לגיטימציה".
לא נתתי לו שום..."

"אמרת שאת מבינה את הкус שלו?..."

"כל נסיון לעזר מתחילה בהבנה. זו לא בהכרח הסכמה. אני חושבת שהוא זקוק לטיפול ומקווה שיפונה למישוע..."

"ה策עת לאשתנו לשקלול מחדש את עמדותיה..."

"אני חושבת שהיא באמות צריכה לשקלול אותן. אסור לה להתעלם מן המצב הנפשי שבולה לשעבר נקלע אליו, שלא לדבר על זה שהוא אבי ילדיה ולמענטם היא חייבת לא להפוך אותו לפושע".

"את חייבת לתקן את זה, את מבינה?", בקולה נמסך צליל תקין, אפילו מאיים, "חייבת! אני דורשת שמהר, בהתחלה התוכנית, תסבירו שטויות שאשתנו של רוץ שתשקלול מחדש את העמדות שלה. יותר מדי דורות שקלנו את העמדות שלנו לפני צרכיהם של גברים".

"אני אחשוב על זה", רוני אמרה וציננה לעצמה לשוחח עם העורכת.
אין לנו זמן לחכות. אם לא תבטיח לי עכשו שמהר תתנצל, האגודה שלנו תנתקוט בכל הפעולות הדורשות. נפנה לרשות השניה ונדרוש להוריד את התוכנית, נקרה לחרים של צופים על העוז שמעסיק אותך, נתלונן במשטרתך על הסתנה לרצת".

ברוני חוף פרפור של דאגה, אבל גם של התקוממות. "אני אחשוב על זה, כמו שאמרתי".

"את לא משaira לי ברירה", האשה אמרה ונתקעה.

רוני הרהרה רגע, ואז חיכגה אל העורכת. משיבון. גם הטלפון של המפיק לא ענה. היה בה צורך לדבר עם מישתו, כל אדם שהוא. היא חיכגה הביתה. הפעם שירי ענתה. "טלפנתי אליו קודם. איפה הייתני?"

"ראיתי אם טוי וו. ולא שמעתי את הצלול".
עוופר בבית? "

"לא..." היא אמרה בהיסוס, וממיד הוסיפה: "אבל הוא בטוח עוד מעט יגיע".
מה גורם לה להיות כל כך נאמנה לו? רוני נתקעה את השיחה והשעינה את ראהה על השימושה הקorraה. העצבנות שתנטסה בה התמזגה בזרימה המהירה של התנועה ברוחב, ומחשובותיה ננדזו באישור. המוניות נעצרה לפני הבית. היא יצאה ממנה בקפיצה ועלתה בריצה במדרגות. כרגע, הטלוויזיה הדזהה בקולו ושרוי הייתה שרוועה לפניה, מתנוועת לפני הקצב. "סבטא רוצה לדבר אתך דוחף על משחו שהיה בתוכנית, לא הקששתי מה, וגם טלפנו מאייה עתון ואמרתי תשיכך טובאי..."

"אם יטלונו שוב, תגידני שאני לא בבית".

שירי נפנתה אליה בתנועה חדה של נצחון: "כשאני מבקשת ממך להגיד את זה לדגנית, את אומורת שזה לא יפה..."

איך להסביר לה את ההבדל בין התchmodקות מן הילדה הכי מנדרנת בכיתה ונסיון להרוויח זמן כשחשמיים מתמוטטים? לפני שרון הפסיק להסביר, שמעה את קול צעדיו של עופר במדרגות. היא רצה אל הדלת והשקיפה עליו, עולה תוך זמזום. הוא לא לבש את בגדי העובדה שלו, אלא גינס וסודר שחור. היא ירדת לקראותו בזרועות פרושות. כשקלט את הבעת פניה, עבר עיניו כל "

קירה משחו?..."

רוני כבשה את פניה בחזהו, נושמת אל תוכה את ריחו החם. הוא הnick יד גדולה על גבה. "מה קורה?", שב ושאל.

היא סיפרה לו על המטלפון, הפקסים, ההודעות בטלمسר, הטלפון מן התנועה לחירות נשית. ידו של גבה הפסיקה לנעו. היא בchner את פניו, שהיו קפואים בהרהור. "גם אתה חושב כמו...".

"לא", הוא מיהר לומר, "רק לא הייתי רוצה שתסתובבי".

"לא עשית כלום".

"יבummerך, לא צריך לעשות הרבה כדי להסתובך".

משהו במורך הלב שלו הרגיז אותה, אבל גם חיזק. היא אחזה בידו ומשכה אותו למעלה, הביתה. שירי קיבלה את פניהם בקרירה: "שוב טלפון מן העton, וטלפונה גם אשה אחת נודנית".

שרצתה לדעת בדיק איפה את ומתי תבוא?". עופר עקב אחריה בדריכות, אך לא אמר דבר. "אני רוני נטלה את הפטק עם מספר הטלפון עלי. עופר עקב אחריה בדריכות, אך לא אמר דבר. "אני

אלך להכין ארוחת ערבית". היא אמרה. כהגהעה למטבח, הטלפון החל לצלצל והיא הניחה לו לגועע. אחרי כמה דקות, הוא צלצל שוב ומיד פסק. עופר הופיע בפתח ודיוח: "ניתקתי". כמעט מיד התחליל לצלצל הטלפון הסלולארי

שלה. היא הניחה את הסכין מידה. "אני מציע שלא תענין", עופר אמר בשקט.

"זה לא יפסיק".

"אם אלה עתונאים, הם יתעיפו. חוץ מזה, אי אפשר לדעת מה יקרה, יכול להיות שמהר דברים יתבהרו או אולי אפילו ישתו?".

היא גיבחה. "מה ישנה?".

"אולי השיחה אתך ריככה את הבוחר והוא יירגע. אולי אשטו תבין שהיא צריכה להתרכך? רוני העיפה בו מבט נזמני. "אני לא מאמין בנשים". הוא נטלה את הטלפון הניד ולחצה על

הכפותו. "שלום", אמר מישחו בקול גולמני של מתברג, "מדובר דין בנסיבות מידיעות". בקשר למה הייתה היום בתוכניתך, האיש שמתכוון לרצוח את אשטו...".

רוני פלטה "כן" עייף, עדין חותכת את הירקות שלפניה.

"את חושבת שהוא יבעצע את מה שאמר?".

"אני לא יודעת".

"האגודה להורות נשים פרסמה קומוניקט ושלחה בפקス לכל העתונאים. הן מתכוונות להציג תלונה במשפטה וברשות השניה".

"זו זכותן", רוני ענתה לקונית, כובשת את הкус שנאה בה.

"את חושבת שאשטו אשמה במצו?".

"לא".

רשוש של ניירות בעבר השני העיד על פשפוש במסמכים, אולי תקצר השיחה עם המטלון ואולי הקומוניקט של האגודה להורות נשים, "אבל אמרת לה...".

היא ידעה בדיק מה הוא מתכוון לצטט. "אמרתני לה שתשකול מחדש את עמדותיה. באותו מידה אמרתני לאי שאני מתנגדת לרצח".

"הטלת חלק מן האשמה גם על אשטו".

"לא", הנדונד שלו גורם לה להרים את קולה, ומיד גם להצטער על כך. "כל מה שאמרתי היה שיתכן שהיא תוכל לתקן משוחה ולעצור את ההתקדרות שלו לפני שייגרם נזק". עתה שמעה תקתו של מקלחת ברקע, וראשונה הבינה שהוא מתעד כל מילה.

"את אומרות שאת חושבת שהיא אשמה?".

"את זה לא אמרתי, אבל אין ספק שאם הנסיבות הן כפי שאתה תאר, והיא - ביחד עם החבר החדש שלה דחפו אותו לפינה - יש לה אחירות מסוימת".

"از בעצם היא זו שمبرיאה עליה את מוותה?".

"אל תשים לי דברים בפה. תרשום רק מה שאמרתי".

"שהיא אחראית?".

"את הדברים שלו נקונים - אז במידה מסוימת, כן".

"תודה", הוא אמר ונתק.

היא חשה אין אונים. מה יעזור אותו מלקטו בדברים אחרים מלאה שאמרה? היא כיבתה את הטלפון הניד וסימנה לחזור את הירקות. עופר עקב אחריה בלי לומר מילה. היא ניסתה לעגנה את הhabua שעלה פניו. השפטים היו מותחים בחשש, אבל בעיניהם ריצד זיך של קורת רוח.

"משהו מצחיק אותך?". היא שאלה.

"מצחיק?". הוא השתומם, "למה?".

"לא ודעת. היה לי נדמה". היא סיימה לחזור את הירקות, טיגנה חביתות, פרסה לחם וקראה לשيري. "אמא, אני מבקשת לאכול מול הטלויזיה", בקעה התשובה מן החדר הסמוך.

עופר הטען צלחת בסלאט ותביטה, נטל אותה אל החדר ושב מייד. הם ישבו זה מול זה ואכלו. רוני הייתה שוקעה במחשבות, מותשת מכדי לדבר. "אני אומר לך מחר הכל יסתדר", שמעה את

קולו של עופר מבعد למרחק שנפער ביןיהם.

הפעם, לא הייתה בה אנרגיה להתקומם נגד האופטימיות הנצחית שלו, רק לבוהות בו בפליאה. פתאום, הוא נראה לה אחר. הבגדים היו שונים מלאה שנוגע לבוש כשיצא לעבודה וגם מבגדיו

הבית אליו הם אהב להחוליק כשב ממנה. אבל השוני האמתי היה בתוכו, משתקף בעיניו. "מה עבר עלייך היום?".

"שום דבר מיוחד, עבדתי".

"יש לך הباء אחרת פנימה...".